

Покликання

Тетяна Булат

Мене завжди вражали самовіддані люди, які невпинною працею, сміливістю і щирою душею викликають шалені позитивні емоції! Дивишся на них і хочеш бути схожим, або, принаймні, трохи причетним до великої справи, яку вони роблять.

Ось і я... щодня чую і бачу безліч історій. Історій з хепі-ендом, пронизаних щастям і світлими почуттями; лірико-драматичних історій соціально-побутового напрямку, інші. Історії з фронту – взагалі окрема тема. Розкривати її – це далекоглядне розуміння того, що втратиш частину серця, яке буде потім довго відновлюватися до стану відносної стабільності.

Але вчора я почула історію, яку не змогла обійти. Вона пройшла крізь мене і змусила всі комплекти струн емпатичної системи моєї душі звучати одночасно.

Не буду більше тягти часу, краще почну.

З радісними криками дівчина забігла в хату.

- Мамо, він зробив мені пропозицію! – закричала вона майже з порога.

Блакитні очі старенької матері засльозило від неймовірного щастя доньки. Хіба це не є ота несаможиттєва радість за дітей?

Весілля зіграли шумно, як завжди у селі – з баяном і бійкою. В ті часи навіть прислів'я таке існувало: "Що то за весілля без бійки"! Але все по-доброму, як то кажуть.

Оленка – найщасливіша з усіх жителів планети.

В крайньому разі тоді їй так здавалося.

Чоловік працює, Олена вчителює, господарство ведуть, двійко хлопчаків по дворі ганяють. Все справненько.

Хоча, всього було в житті, та Олена вважала, що щастя обрало їхню родину. Але Доля внесла свої корективи та молода жінка з двома дітьми залишилася сам на сам з чорною хусткою й згадками про щасливі минулі роки.

Скільки разів прощалася з життям, з дітьми... Добре хоч мати цього не бачить, померла декілька років тому.

Переливалися краплинами дні, веселка відлічувала місяці й роки, а діти в Олені росли, як два молодих паростки. Витяглися, худючі, наче три дні не їли. Та мати робить все, задля їхнього блага: допомагає зі шкільними завданнями, діти відвідують гуртки за інтересами після школи, безліч всіяких загальних справ.

Жоден з синів не зміг би дорікнути матері в недостатності любові й виховання.

Старший, Владислав, пішов вчитися на військового. Закінчив ліцей з посиленою військово-фізичною підготовкою, відслужив у спецназі й повернувся в рідне село.

Так, як за приклад справжнього чоловіка у меншого сина Сергія був тільки старший

брат, то він також пішов перевіреною стежиною – став військовим.

Обоє синів – то гордість матері.

Йдуть, бува, містом, а дівчата задивляються.

І ніхто навіть не скаже, що з цими бравими чоловіками поряд крокує мати. Коли Олена стояла біля своїх соколиків, обличчя її світилося як 100 сонців світу! І враз десь дівалися зморшки, сивина ховалася під верхні пасма волосся – не видно, не шукай!

Але час бере своє і до Владислава на гостину зайшло кохання...

Гуділо весілля, але вже без баяна і бійки, як у батьків.

А невдовзі молодята розтопили серце Олени новиною, що вона скоро стане бабусею.

Оце радість.

Олена не знала, що і сказати. Лише обійняла діток і заплакала.

Ще один раз прилітав білокрилий птах з чудовим рожевим пакуночком у дзьобі до родини Владислава.

Мати допомагала виховувати двох малят – онука й онучку.

Все це було до 2013 року.

Майдан.

Революція Гідності.

Владислав ніколи не думав, наскільки йому буде не байдуже на долю своєї країни. Бо, як говорив друзям:

- В цій країні мені ще жити, а у моїх дітей попереду все життя! Що я їм лишу?

Владислав пішов захищати східні кордони України.

Час спливав, Сергій подорослішав. Мав чудовий приклад сміливості, рішучості й самовідданості старшого брата. Хотів як і він – служити рідній державі. Та Владислав умовив залишитися з матір'ю.

Рік 2022 все вирішив за цю родину.

Сергій, у якого на той час вже була сім'я, народилася донечка, пішов добровольцем на фронт.

Владислав отримав серйозне поранення і був доставлений у госпіталь міста, неподалік від рідного села. Мати щодня навідувалася до сина, підтримувала його. Довго з невідомих причин рани не затягувалися. Аж поки не здали аналізи.

Онкологія.

Олена не могла повірити. Як?

Німі відповіді й питання застигали у повітрі, наче краплини в невагомості...

Лікували Влада всім селом. Та що там селом — міські служби, волонтерські організації, школа, в якій Олена працювала вчителем фізкультури, всі допомагали.

І знову чорна свічка вогненно вигинається у смертельному танці самотності...

Діточки.

Так хотів батько залишити їм країну світла і мрій, але не зміг.

А Україна палала.

Сергій з невимовною сміливістю іноді, навіть, з безмежною нерозсудливістю кидався на кожне бойове завдання. Викликав Долю на двобій.

Доля не забарилася.

Розтяжка. Позаду його розвідувальний загін, молоді хлопці.

Секунда і вибух.

Сергій обмацав своє тіло. Все зацімівало, у вухах стояв неймовірний свист.

Руки є, голова, тулуб, ноги... ноги...

Там, де повинні бути ноги, земля.

Він ще мав надію, що то якась помилка, та з кожною секундою сила і життя віддалялося від нього. Він все зрозумів. У шоку навіть не чув болю.

Сергій встиг дістати телефон і набрати командира взводу, передати інформацію, що його і побратимів поранено.

Олена не спала. Їй наснився страшний сон. Уві сні вона вийшла на ганок і опинилася по коліно у крові.

Закричала і прокинулася.

Онука злякалася й швидко прибігла в кімнату бабусі. Сьогодні Олена ночувала у невістки, дружини Сергія. Взяла на руки маленьку і почала їй співати колискову. Дитя, на радість, замовкло і через декілька хвилин почало поволі закривати оченята. Та Олена до ранку вже не спала.

- Олена Василівна? - у слухавці хриплий, трохи несміливий незнайомий чоловічий голос.

Як вона боялася цих дзвінків!

Зараз вони скажуть, що...

- Ваш син підірвався на розтяжці. Втратив ноги. На жаль, поки під обстрілом машина евакуювала Сергія до шпиталю, він помер від великої втрати крові. Мені дуже прикро... Ні! Я пишаюся тим, що він був моїм побратимом! Був і буде! Дякую Вам за сина.

Біля одвірка присіла змучена мати.

Як у банальному фільмі, перед очима пронеслися кадри життя молодшенького. Так, здавалося, банально... Але це все, що тепер залишиться для неї - тільки кадри з пам'яті.

Олена вже третій день не їсть. Лежить і не виходить з кімнати.

Хвилюючись за стан жінки, невістка запросила людину, котру дуже поважає Олена Василівна - директора школи, в якій та працює.

Вадим Сергійович прийшов і дуже довго говорив з колегою.

Що він їй казав, чи вона йому - вже стало історією і ніколи про це ніхто не дізнається. Та Олена вийшла, поїла, трохи посиділа, зібралася з думками й пішла.

- Ми зараз знаходимося на першій лінії, як говорять військові, "на передку", — промовила в мікрофон журналістка.

В окопній траншеї сидять дві жінки, одна – журналістка, інша – у військовій формі, на вигляд років 50. Красива, струнка. І тільки абсолютно сиве волосся видає, що пройшла вона великі випробування.

Приліт!

Осколки! Земля розлітається в усі боки.

Журналістка нахиляється, закриває голову руками. Потім підіймається і зі здивуванням поглядає, як захисниця України спокійно струшує землю з каски й форми. Емоцій – нуль.

- Ви завжди така? Вам дійсно не страшно? – запитує молода журналістка.

- А мені немає чого втрачати. В мене нічого немає. Вірніше, є, але... я хочу здійснити мрію моїх синів.

- Що за мрія?

- Залишити їхнім дітям світлу, мирну, не сплюндровану Україну!

На очах дівчини сльози. Вона їх розмазує брудними руками по обличчю, від чого те стає сірим.

Молода дівчина стояла і не могла відірвати погляду від мужньої сміливої української ЗАХИСНИЦІ, яка транслювала на 200 % НЕПЕРЕБОРНОЇ СИЛИ ПЕРЕМОГИ, СВІТЛА і ДОБРА!